

Forbund stilles der hverken det ene eller det andet Krav med Hensyn til et Lands Militærvæsen. Ethvert Land indtræder i Folkenes Forbund uden forudgaaende Forhandling om dette Spørgsmaal. Naar der er sket Indtræden i Forbundet, faar man Lejlighed til at forhandle med Raadet om de Grænser, der vil blive sat for vedkommende Lands Militærvæsen, og som saa ikke maa overskrides. Men jeg har allerede tidligere fremhævet, at det ikke forekommer mig muligt at afvente denne Gruppe af Forhandlinger med Hensyn til Ordningen af vort Militærvæsen, saaledes som Udviklingen af Folkenes Forbund nu foregaar. Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti henviste til en norsk Taler, Frithiof Nansen; det var mig ikke ganske klart, hvilken Forbindelse Udtalelserne af Frithiof Nansen havde med dette Forslag. Det ærede Medlem henviste ogsaa til Udtalelser af Redaktør Branting. Disse Udtalelser gik ud paa, at det gik langsommere med Danielsen af Folkenes Forbund, end man havde kunnet vente, og at dette maatte man tage Hensyn til. Ja, det er en beklægelig Sandhed, at ligesom hele Bevægelsen for at faa Freden i Orden og faa Krigstilstanden endeligt afsluttet er gaaet meget langsommere, end vi havde haabet, saaledes gaar ogsaa Danielsen af Folkenes Forbund meget langsomt og under særdeles store Vanskeligheder. Men for vor Stilling til disse Spørgsmaal kan dette kun betyde en forøget Understregelse af Nødvendigheden af at faa Nyordningen af vort Militærvæsen gennemført, allerede før man er kommet igennem de formodentlig mangfoldige Forhandlinger, der nu forestaar.

Jeg har før understreget dette, at vi ikke i længere Tid vil kunne opretholde en Militærordning, som, naturlig anvendt, vil koste os 70—80 Mill. Kr. om Aaret, at vi ikke vil kunne opretholde en Ordning, hvis Afskaffelse alle forudsar, og som derfor virker opløsende paa alle dem, der har med hele denne Sag at gøre. Endelig har jeg understreget dette, at jeg anser det for nødvendigt og rigtigt, at disse Spørgsmaal foreligger til Afgørelse ved den anden af de Valgkampe, som vi staaar overfor, saaledes at den nye Rigsdag, der vælges, efter at Grundloven er bragt i Orden, og Sønderjyllands Indlemmelse er

foregaaet, kan blive bemyndiget af Befolkningen til for sit Vedkommende at tage Stilling til de Militærforslag, paa Grundlag af hvilke Danmarks Militærvæsen siden kan ordnes.

Men disse Fremtidsspørgsmaal ligger ikke for i Forbindelse med selve det Forslag, som foreligger her i Dag. Synspunktet for det har været dette, at herved foregribes intet med Hensyn til den kommende Militærordning herhjemme. Det er denne Betragtning, som tre politiske Partier har givet deres Tilslutning og derigennem sikret et Flertal i begge Rigsdagens Afdelinger, og til syvende og sidst har jo ogsaa det konservative Folkeparti givet denne Sag principiel Tilslutning. Selv om det har Betænkeligheder med Hensyn til Tidspunkt og Udgifter og saadant noget, har Partiet dog i selve Princippet sluttet sig til Tanken om Københavns Landbefæstnings Nedlæggelse. Og naar vi nu har haft denne Sag til Behandling i en Art Fællesudvalg af begge Rigsdagens Ting Maaneder igennem, forekommer det unægtelig mig noget overraskende, at man fra noget Partis Side kan ønske en, om jeg saa maa sige, fornyet Udvalgsbehandling af dette Emne. Det ærede Medlem, der talte paa det konservative Folkepartis Vegne (Parkov), tænkte sig bl. a., at man kunde faa nye Oplysninger om, hvad det vilde koste, o. s. v. Jeg maa sige, at jeg synes, det er et ejendommeligt Tidspunkt at begære saadanne Oplysninger paa. De Oplysninger, det ærede Medlem nu ønskede at faa suppleret, har foreligget i Militærkommissionen siden 25. August i Aar og der har atter og atter været Lejlighed til at fremdrage Spørgsmaal om nye Oplysninger, som man eventuelt kunde ønske, og Partierne har ikke taget Stilling til Sagen, før der udtrykkelig var blevet spurgt, om der overhovedet var mere, man ønskede at vide. Paa dette Grundlag er Sagen gaaet til de enkelte Partier ud fra den Opfattelse, tror jeg, fra hele Kommissionens Side, at den nu var moden til Afgørelse, og at man ikke behøvede at begynde saa at sige forfra igen i et Udvalg i Rigsdagen. Hvis man imidlertid nu i Henhold til almindelig Skik og Brug her gaar med til at nedsætte Udvalg, naar et enkelt Parti ønsker det, vil jeg i hvert Fald udtale Ønsket.